

Tamara Nádassy, 16 let

Z MATČINA ZÁPISNÍKU

...

12. ÚNOR 2015

„To stačí, člun je plnej! Už se sem nevejdete!“

„Ale já tam mám dceru!“

„Je mi líto, už takhle jsme moc těžký.“

„Mami, tak já vystoupím“

„Ne, holčičko. Zůstaň, kde jsi. Fadia se o tebe postará, že jo? Já přijedu v příštím člunu, jen se neboj.“

Člun odplouvá. Odváží mojí dceru Djamilu a sestru Fadiu do Řecka, kde budou v bezpečí. Já zůstávám, spolu s dalšími tisícovkami lidí, bez své rodiny. Rozděláváme oheň a čekáme do rána na další člun.

13. ÚNOR 2015

V šest hodin vychází slunce a začíná nový den. Nový strach, úzkost a nejistota. Jedna paní má ještě trochu vody, každá se trochu napijeme, ale šetříme.

Nasedáme do pašeráckého člunu. Očekávám lehkou úlevu, ale ta nepřichází. Namísto toho se mi hlavou honí milion otázek: Bude to teď lepší? Nebo ztroskotáme? Jak jsou na tom Djamila a Fadia?

Dvě hodiny úmorné plavby je za námi. Všichni jsme to zvládli. A další skvělá zpráva – našla jsem dceru s Fadiou. Všechny tři jsme v pořádku.

Jako skupina několika stovek lidí jdeme kamsi, kde bychom měli mít střechu nad hlavou.

Všechno mi to přijde nemožné, ale jsem pro změnu šťastná.

14. ÚNOR 2015

Dnešní noc přespáváme v záchytném táboře Moria na ostrově Lesbos. Někteří si rozbalují stan, další se zabydlují v kontejnerech. Dostáváme jídlo, pití a také instrukce, že zde máme zůstat, dokud nebudeme evidováni. Tak tu čekáme. Djamila pořád pospává. Je vyčerpaná z náročné cesty. Já píši tenhle deník a Fadia pomáhá nandávat jídlo. Den plyne velmi pomalu.

15. ÚNORA 2015

Tenhle den je stejný jako ten včerejší. Já píši deník, Fadia pomáhá s jídlem a Djamila oznamuje: „Je tu hrozná nuda!“

...

20. BŘEZNA 2015

Uplynulo třicet čtyři dní. Štěstí zatím přálo jen jedné rodině, které povolili pohyb po Evropě. Dostaneme se někdy odsud? – otázka, na kterou teď tady v Morii myslí každý. Jsou nás tu tisíce. Jediné, co se zde změnilo, je nová dvakrát oplocená budova pro údajné výtržníky. Ano, hlídají, jak se chováme. Taky nám ubývá jídlo.

21. BŘEZNA 2015

Můj děda byl československý Žid. Za druhé světové války žil v terezínském židovském ghettu. Následně byl přepraven do plynových komor v Osvětimi. Babička našťastí se svou dcerou stihla utéct do západní Asie. Vzpomínám, jak mi právě ona vyprávěla o hrůzách, které

se v tehdejší Protektorátu Čechy a Morava děly. Najednou mě to vede k myšlence – v čem je to tady v Morii jiné? Žijeme za ostnatým drátem a nemůžeme odejít? Ano. Hlírají nás četníci? Ano. Jsou zde špatné životní podmínky, máme málo jídla a pití? Do třetice ano. Jediné, co snad nehrozí, jsou plynové komory a nucené práce. Ale když si to tak uvědomím, zažíváme skoro stejné pocity. Psychické i fyzické: strach – co když nás pošlou zpět do měst, kde zuří válka – úzkost, nevědomí, napětí, ale i hlad, vyčerpanost a nemoci!

22. BŘEZNA 2015

Dnes svým spoluobyvatelům pokládám otázku: Poučil se svět z minulosti?

Ve většině případů slýchám nejsmutnější odpověď: „Ne.“